

Κυριακή 21η Ἰουνίου 2026

Κυριακή Γ' Ματθαίου.

(Μτθ. 6, 22 – 33).

«μή μεριμνᾶτε» (Μτθ. 6, 25).

Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἀκοῦμε μία σειρά ἀπό διδασκαλίες τοῦ Ἰησοῦ, πού μᾶς βοηθοῦν στήν ἐσωτερική γαλήνη καί στήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς μας, πού εἶναι ἡ σωτηρία. Μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός νά προσέχουμε τίς παραστάσεις πού ἀποθηκεύουμε στό μυαλό μας. Μᾶς προκαλεῖ νά ξεκαθαρίσουμε ἂν θά περπατήσουμε μέ τόν Θεό στή ζωή ἢ μέ τόν σατανά. Μᾶς προτρέπει νά μή ζητᾶμε τίποτε ἄλλο σέ τοῦτο τόν κόσμο παρά μόνον τή δικαιοσύνη καί τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐνα, ὅμως, πολύ σημαντικό σύνθημα τῆς σημερινῆς περικοπῆς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πού μᾶς λέγει: «μή μεριμνᾶτε».

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ζοῦσε στή μακαριότητα τῆς Ἐδέμ, ἦταν ἀμέριμνος. Μέσα του δέν ἔκανε κανέναν ὑπολογισμό γιά τίς ἀνάγκες του, διότι βίωνε τήν ἄπειρη καί φιλόνηθρωπη φροντίδα τοῦ Πλάστη του. Ὅταν ἐξορίστηκε σέ τούτη τή γῆ, σ' αὐτή τήν κοιλάδα τῶν ἀναστεναγμῶν καί τῶν δακρύων, ἀνάμεσα στά ἄλλα πού ἔχασε, ἀπώλεσε καί τήν ἀμεριμνησία του. Ὁ Κύριος τόν εἶχε προειδοποιήσει ὅτι, ἂν δέν ἔκανε ὑπακοή στίς προδιαγραφές μέ τίς ὁποῖες δημιουργήθηκε, μέ ἰδρώτα θά κέρδιζε τό ψωμί του καί μέ πόνο θά γεννοῦσε τά παιδιά του. Οἱ πρωτόπλαστοι ἐγκλωβίστηκαν στήν ἀμετανοησία τους καί ἀπέλαβαν τή μέριμνα ὡς ἕναν ἀπό τούς πικρούς καρπούς τῆς ἀνυπακοῆς τους. Ἡ μέριμνα εἶναι ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα τοῦ διαβόλου ἐνάντια στούς ἄνθρώπους. Ἡ μέριμνα παρουσιάζεται μέ τρόπο πλάγιο καί μυστικό ὡς φυσική ἀνάγκη, ὡς προνοητικότητα, ὡς σωστός σχεδιασμός, ὡς φιλότιμη διαχείριση τῆς καθημερινότητας. Ἡ μέ-

ριμνα γιά τά γήινα καί τά πρόσκαιρα χύνεται μέσα στήν ψυχή σάν ένα άθωο καί άθόρυβο δηλητήριο, τό όποιο ή ψυχή τό προσλαμβάνει άνυποψίαστη γιά τά όλέθρια άποτελέσματά του. Έτσι ή μέριμνα γιά τά βιοτικά έγκαθίσταται μέσα στόν νοϋ καί στήν καρδιά. Σιγά σιγά σκοτίζει τόν νοϋ, τοϋ αλλάζει τίς προτεραιότητες καί τόν τυφλώνει. Στή συνέχεια πληγώνει τήν ψυχή μέ τό άγχος καί τήν άνησυχία. Τήν κατακομματιάζει, τή σκορπάει δεξιά καί άριστερά μέ σκέψεις, μέ άγωνίες, μέ επιθυμίες, μέ άπογοητεύσεις καί μέ όνειρα άπατηλά. Η μέριμνα έξορίζει από τήν ανθρώπινη ψυχή τόν Θεό. Πλάθει σχέδια χωρίς Έκεϊνον. Έμπνέει τόν ανθρώπινο έγωισμό μέ τήν αυταπάτη ότι μπορεί όλα νά τά καταφέρει μόνος του. Η μέριμνα γίνεται μέγαιρα καί τύραννος γιά τόν άνθρωπο. Τόν καταπιέζει τόσο όσο νά τόν διαλύσει. Τίποτε δέν είναι πίο επίπονο γιά τόν έξόριστο τοϋ Παραδείσου

άνθρωπο από τή μέριμνα πού ἔχει γιά τά θέματα τῆς παρούσας ζωῆς.

Ἐπάρχει διέξοδος καί λύση στό μεγάλο πρόβλημα τῆς μέριμνας; Ἐπάρχει! Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεανθρώπου: «μή μεριμνᾶτε». Ἀκούγεται παράλογο καί ἀνεδαφικό τό «μή μεριμνᾶτε» σ' ἕναν κόσμο πού στηρίζεται στόν ὑπολογισμό τῶν πάντων. Γιά τή λογική τοῦ κόσμου ὄντως εἶναι παράλογο. Γιά τή σοφία τοῦ Θεοῦ, ὅμως, εἶναι διέξοδος καί λύτρωση. Πῶς νά μή μεριμνᾶμε, ὅταν τίποτε δέν χαρίζεται καί ὅλα κερδίζονται; Πῶς νά μή μεριμνᾶμε μέ τόσα προβλήματα πού πρέπει νά λύνουμε καθημερινά; Μποροῦμε, βεβαίως, νά μή μεριμνᾶμε, ἐάν πρῶτον, καταμετροῦμε τίς ἄπειρες παροχές τοῦ Θεοῦ, τά ἀμέτρητα δῶρα Του καί Τόν εὐχαριστοῦμε διαρκῶς καί μέ εὐκρίνεια γιά ὅλ' αὐτά. Μήν πιστέψουμε οὔτε γιά μιά στιγμή πῶς ὅ,τι εἴμαστε καί ὅ,τι ἔχουμε εἶναι δικό μας κατόρθωμα. Τά πάντα εἶναι δῶρα τοῦ Πατέρα

μας. Είναι τόσα πολλά τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, πού δέν φτάνει ἡ ζωὴ μας νά τά ἀπαριθμήσουμε καί νά Τόν εὐχαριστήσουμε γι' αὐτά. Αὐτή ἡ σκέψη μᾶς βοηθάει νά καταλάβουμε ὅτι ὁ Πατέρας Θεός δέν θά σταματήσει νά μᾶς χαρίζει τά δῶρα Του ποτέ. Ἐφόσον ἐμεῖς προσανατολιστοῦμε στή δική Του ἀγάπη καί παρουσία, ὅλα τά ὑπόλοιπα θά μᾶς τά χαρίζει ἀπό μόνος Του. Ἐκεῖνος ξέρει πιο πολύ ἀπό ὅ,τι ἐμεῖς τί μᾶς χρειάζεται καί θέλει νά μᾶς τό χαρίζει, πρὶν τό ζητήσουμε.

Δεύτερον, θά ἐφαρμόσουμε τό «μή μεριμνᾶτε», ἐφόσον ἀξιολογοῦμε σωστά τά πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ μέριμνα γεννιέται μέσα μας, ἐάν θεωροῦμε σημαντικά αὐτά πού στήν πραγματικότητα εἶναι ἀσήμαντα. Βασανιζόμαστε ἀπό μέριμνες, ὅταν νομίζουμε πώς ἡ υἰγεία τοῦ σώματος, ἡ οικονομική ἄνεση, ἡ ἐπιστημονική κατάρτιση, ἡ κοινωνική καταξίωση, οἱ ἀπολαύσεις τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων

καί ἀναγκῶν εἶναι πράγματα σημαντικά καί σπουδαῖα. Ὅσο περισσότερο μεριμνᾶμε γιά νά τά κατακτήσουμε, τόσο πιά εὐκόλα τά χάνουμε καί καταθλιβόμαστε. Ἀπό τή στιγμή πού θά ἀξιολογήσουμε σωστά τά δεδομένα αὐτῆς τῆς ζωῆς καί αὐτοῦ τοῦ κόσμου, θά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τή μέριμνα καί τήν ἀγωνία γιά τήν κατάκτησή τους. Ἀπό τή στιγμή πού θά νιώσουμε τή βαρύτητα τῆς αἰωνιότητος πού μᾶς περιμένει, θά ξεχάσουμε τά βαρίδια τῆς γῆς, γιά νά φορέσουμε τά φτερά τοῦ οὐρανοῦ. Βλέποντας τά ἀγαθά τῆς αἰωνιότητος, θά ξεχάσουμε τήν ἁμαρτωλή μέριμνα γιά τά παρόντα. Θά κατακτήσουμε τήν εὐλογημένη καί χαρούμενη μέριμνα γιά τόν Θεό. Αὐτή εἶναι μία μέριμνα πού δέν κουράζει, ἀλλά γεννάει μέσα στήν ψυχή τή χαρά, τήν ἐλπίδα καί τήν κάθε εἴδους πνευματική καί ἀνώτερη ἱκανοποίηση.

Τρίτον, τό «μή μεριμνᾶτε» θά τό κατακτήσουμε, ἐφόσον μάθουμε νά προσευχόμαστε. Δέν

ὕπάρχει πιό ἔξυπνη μέθοδος, γιά νά λύνουμε ὅλα τά προβλήματα, ἀπό τό νά τά ἀναθέτουμε στόν Θεό. Ἄντί νά μεριμνᾶμε καί νά παλεύουμε νά βροῦμε ἐμεῖς λύσεις, ἄς ἀναθέσουμε στόν Πανοικτίρμονα Θεό νά λύνει Ἐκεῖνος ὅ,τι μᾶς προβληματίζει. Ἔτσι ἡ προσευχή γίνεται τό ἀποδοτικότερο ἐργαλεῖο, μέ τό ὁποῖο θά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό κάθε ψυχοφθόρο μέριμνα. Ἡ ἀνάθεση στόν Θεό δέν εἶναι εὐθυνοφοβία οὔτε τεμπελιά. Εἶναι εὐλογημένη καί καρποφόρα συνεργασία. Θά δουλέψουμε γιά τά θέματα τῆς ζωῆς, ἀλλά δέν θά λυγίσουμε κάτω ἀπό τόν φόβο τῆς ἔκβασης. Ἐμεῖς θά δουλέψουμε, ἀλλά μαζί μας θά δουλέψει καί ὁ Κύριος, ἐφόσον Τόν βάλουμε στήν ἐξίσωση. Ἔτσι ἡ ἐργασία μας θά εἶναι καλλίκαρπη, διότι ὁ Θεός δέν θά ἐπιτρέψει νά στεναχωρεθοῦμε καί νά ἀπογοητευτοῦμε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀντέχουμε. Ἐμεῖς βάζουμε τή δουλειά. Ἐκεῖνος βάζει τό ἀποτέλεσμα, ἀρκεῖ νά εἴμαστε κοντά

Του μέ τήν προσευχή καί μέ τήν εὐχαριστιακή καί δοξολογική διάθεση τῆς ψυχῆς μας.

«Μή μεριμνᾶτε» μᾶς λέγει σήμερα ὁ Χριστός. ἼΑΣ Τόν ἀκούσουμε. Μήν ἀφήσουμε καμία ρήτρα, κανένα χρονοδιάγραμμα, καμία ἐφήμερη ἀνάγκη, καμία ἐφάμαρτη ἐπιθυμία νά δηλητηριάσουν τήν ψυχή μας μέ τό δηλητήριο τῆς μέριμνας. Μέ εὐγνωμοσύνη γιά τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, μέ σωστή ἀξιολόγηση τῆς καθημερινότητάς, μέ τήν παντοδύναμη προσευχή θά κάνουμε ἀποτοξίνωση ἀπό τίς κοσμικές μέριμνες. Χωρίς ἄγχος καί ἀγωνία, ἄς προσκολληθοῦμε στόν Χριστό. Ἐκεῖνος θά μᾶς χαρίσει τά πάντα, τά πρόσκαιρα καί τά αἰώνια, διότι στόν Ἰησοῦ Χριστό ἀνήκει ἡ σοφία, ἡ δύναμη, ἡ δόξα καί ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀμήν.